

кусировать внимание на основных проблемах работы и помогают вовремя скорректировать выявленные несоответствия. На основании вышеизложенного нами предлагается следующая система показателей оценки действий государственных структур в отношении малого предпринимательства.

ВЫВОДЫ

Процедура оценки государственного регулирования малого предпринимательства должна иметь комплексный характер, осуществляться с позиции системного подхода и включать показатели, характеризующие функционирование государственных структур в отношении малого предпринимательства и самого малого предпринимательства и его вклад в различные сферы жизнедеятельности региона.

СПИСОК ИСПОЛЬЗОВАННЫХ ИСТОЧНИКОВ

1. Аверин А.Н. Социальная политика / А.Н. Аверин, Е.Б. Бреева, Л.П. Храпылина. — М. : 2008. — 943с.
2. Атаманчук Г.В. Государственное управление. Организационно – функциональные вопросы / Г.В. Атаманчук. — М: НПО Экономика, 2000. — 302с.
3. Бахрак Д.Н. Государственная служба: основные понятия, ее составляющие, содержание и принципы / Д.Н. Бахрак // Государственное право. — 1996. — № 18. — С. 10 – 14.
4. Оболонский А.В. Бюрократия для XXI века. Модели государственной службы: Россия, США, Англия, Австрия / А.В. Оболонский. — М.: Дело, 2002. — 168с.
5. Кирсанов М.В. Современные кадровые технологии в системе государственной службы Электронный ресурс – Режим доступа / <http://www.vv.consultburo.ru/library>.
6. Ветрова Н.М. Особенности организационно – экономического механизма государственного регулирования малого предпринимательства / Н. М. Ветрова, В.И. Кикоть // Экономика и управление. — 2009. — № 6. — С. 17 – 22.

УДК 371.22.03:370.046.6

ОСВІТА – ФУНДАМЕНТ СТАЛОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ТА СОЦІАЛЬНОЇ ГАРМОНІЇ: ШЛЯХИ ОНОВЛЕННЯ

Куценко В.І.

„Будь-якому суспільству необхідним є оновлення освіти для розв’язання завдань XXI століття, для забезпечення своєї інтелектуальної незалежності, для вироблення та просування знань і для підготовки та формування відповідальних і освічених громадян і кваліфікованих спеціалістів, без яких неможливі ні економічний, ні соціальний, ні культурний прогрес будь-якої нації”.

Всесвітня конференція по вищій освіті. Париж, 1998 р.

В роботі розкриваються зміни, що відбулися в кінці XX – на початку XXI століття у соціальній сфері в цілому і в освіті, зокрема. Особлива увага приділена її інфраструктурному потенціалу, зміні мережі основних її ланок. Значна увага приділена вищій освіті, що служить фундаментом економічного розвитку. Підкреслюється, що підготовку кадрів в Україні забезпечують як державні, так і приватні навчальні заклади. Наводиться динаміка показників – кількість студентів на 10 тис. жителів державних і приватних ВНЗ, що дозволило виявити тенденції, притаманні цьому процесу.

Через усю роботу проходить ідея необхідності підвищення якості підготовки кадрів, обґрунтовуються шляхи забезпечення цього. Автором пропонується більш активно до цього процесу залучати роботодавців, у тому числі на етапі визначення потреби в кадрах, розробці навчальних програм, забезпеченні місцем для проходження практики. Разом із тим значна увага приділена в роботі диверсифікації ресурсного забезпечення розвитку сталого розвитку освіти, використовуючи при цьому зарубіжний досвід.

Ключові слова: освіта, кадри, якість, модернізація, сталий розвиток.

XXI століття характеризується активним використанням знань. Все активніше в науковій літературі вживаються поняття „суспільство знань”, „економіка знань”, в основі яких лежать знання. За допомогою знань, як свідчить досвід високо розвинутих країн, досягається стабільність і безпечність держави. У цих країнах освіта відноситься до пріоритетних сфер економічної діяльності з найменшим ризиком для відкриття нових економічних і соціальних горизонтів успішного розв’язання соціально-економічних проблем.

Тож не дивно, що різні аспекти розвитку освіти стали предметом дослідження багатьох науковців. В їх числі О. Анісімова, Б. Андрушківа, Г. Андрущук, В. Андрущенко, О. Бобчука, І. Бережної, М. Вачевського, А. Вигорський, О. Виноградов, О. Вишневський, І. Волошук, О. Гарашук, В. Давидова, Е. Давидова, Е. Денисенко, М. Долішнього, П. Друкера, І. Жияєва, І. Зязюна, В. Іноземцева, Л. Каніщенко, Л. Калініної, Л. Карамушко, Ф. Котлера, В. Кременя, М. Михайличенка, К. Міхурінської, О. Овчарука, В. Олійника О. Пехоти, В. Соловйова, Й. Шумпетера, О. Шпака, М. Ярмаченка, Л. Янковської та багато інших.

Не дивлячись на те, що в багатьох роботах велика увага приділена розкриттю ролі освіти у розв’язанні гострих актуальних проблем соціально-економічного характеру, в них ще не знайшли належного висвітлення проблеми, пов’язані з подальшим оновленням освіти у контексті забезпечення сталого розвитку, у підвищенні ролі освіти в соціально-економічному розвитку країни. На жаль, в Україні освіта ще не зайняла пріоритетне місце в соціально-економічному розвитку як це має місце у високо розвинутих країнах. У світі вважають, що ключ до добробуту та процвітання держав, зміцнення їх ролі на міжнародному ринку в системі освіти, за рахунок якої розвинуті країни світу отримують до 45% приросту національного продукту. І саме населення усвідомлює важливість мати вищу освіту, яка дає реальну можливість мати престижну, високооплачувану роботу. Це стимулює попит на освітні послуги.

Тому метою нашого дослідження є пошук шляхів підвищення якості освіти, її ролі у забезпеченні сталого розвитку, економічного та соціального зростання.

Кризові явища кінця XX – початку XXI століття негативно позначились на соціальному розвитку України, практично всіх її складових. Суттєвих змін зазнала освіта. За роки незалежності зменшилась мережа дошкільних закладів та дітей в них (рис. 1).

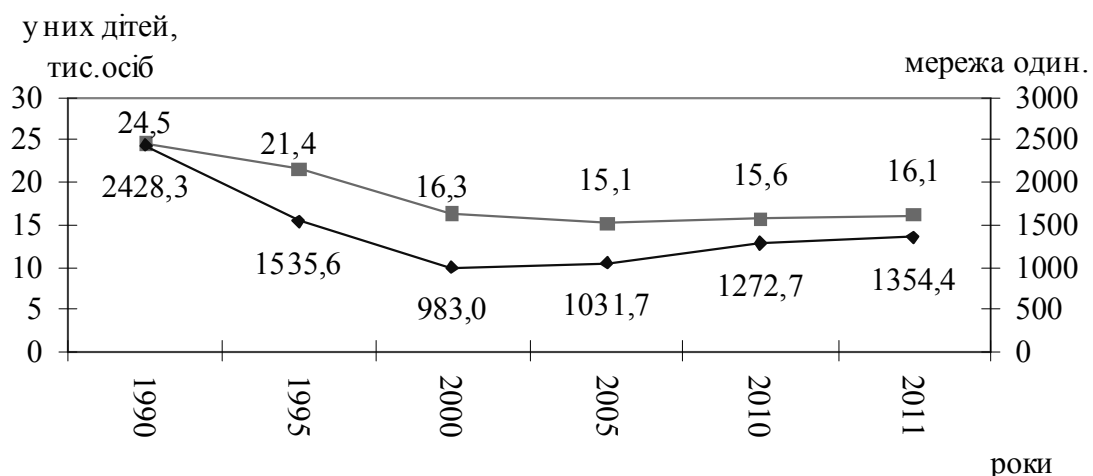

Рис. 1. Динаміка мережі дошкільних навчальних закладів і дітей в них

Різко зменшилось введення в експлуатацію дошкільних навчальних закладів. Якщо у 1990 р. було введено в дію 47,6 тис. місць, то в 2000 р. – 0,6 тис., у 2010 р. – стільки ж. Тож не дивно, що частина дошкільних навчальних закладів нині не відповідає сучасним вимогам для забезпечення в них навчального процесу на високому технологічному та науково-педагогічному рівнях. У 2011 р. 0,8 тис. закладів зовсім не працювали. З них 34% не були придатні для їх цільового використання або ж перебували на капітальному ремонті; 66% не працювали внаслідок незабезпечення паливом, електроенергією, фінансуванням тощо.

Подібна тенденція характерна і для загальноосвітніх навчальних закладів. Спостерігається динамічний процес їх зменшення.

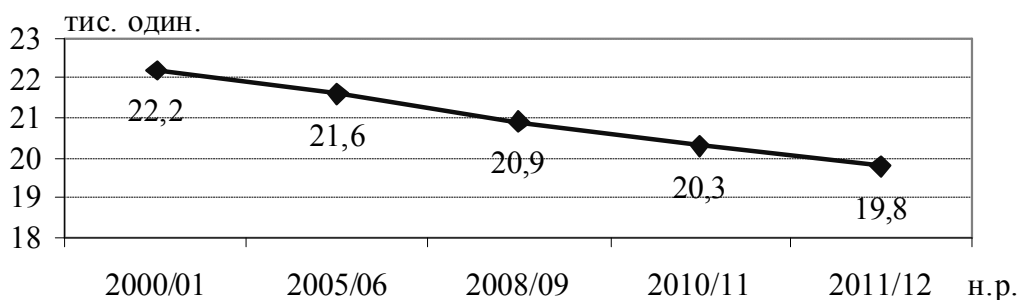

Рис. 2. Динаміка мережі загальноосвітніх навчальних закладів

Нині у більшості навчальних закладів застарілою є матеріально-технічна база, у тому числі й у вищих. Як не прикро, проте далеко не всі ВНЗ мають бібліотеки. Приміром, нині у Києві знаходиться 117 вишів різних рівнів акредитації, а бібліотеки мають лише 104. Відсутність бібліотек негативно позначається не лише на навчальному, а й на науковому процесі. Особливо тривожною проблемою є якість підготовки кадрів. Сьогодні в економічній сфері реальні реформи в Україні практично не здійснюються. Однією з причин цього є вища школа, яка, на жаль, ще не стала реальним інструментом здійснюваних у країні реформ.

Успішний розвиток будь-якої країни, будь-якого суспільства особливо в сучасних економічних умовах у значній мірі визначається рівнем забезпеченості її економіки, науки, соціальної сфери висококваліфікованими кадрами, новим баченням ними перспектив розвитку. В ХХІ столітті людство має вирішувати проблеми перш за все з допомогою якісної освіти.

Тому проблеми підвищення якості освіти, підготовки кадрів дотепер є однією з найгостріших проблем. Сьогодні в усьому світі збільшується частка випускників середніх навчальних закладів, які продовжують навчання у вишах. Нині ця цифра складає 30%. Щоправда, не лише у високорозвинутих країнах, а й в Україні ця цифра набагато більша. Так, у 2011 р. закінчили школу III ступеня (середню) 215 тис. осіб, а прийнято до вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації 314,5 тис. Попит на вищу освіту у світі щорічно зростає на 6%. У нашій країні цей показник є значно вищим (табл. 1). Адже саме у вищій освіті знаходиться стратегічна точка росту, завдяки якій створюється ефективний засіб будь-якого прогресу, самий потужний інвестиційний ресурс – людський потенціал.

Таблиця 1

Динаміка чисельності студентів ВНЗ III-IV р. а., тис. осіб

Показник	1990/91	1995/96	2000/01	2005/06	2010/11	2011/02
Кількість студентів	881,3	922,8	1402,9	2203,8	2129,8	1954,8
Прийнято	174,5	206,8	346,4	503,0	392,0	314,5

Джерело: [7, с.445].

Якщо порівняти з 1990/91 н.р., то нинішня кількість студентів вищих навчальних закладів III-IV р.а. зросла у 2,2 рази. Останнім часом демографічна ситуація в Україні позначилась як на кількості

студентів, так і на кількості прийнятих до вишів.

Підготовку кадрів в Україні здійснюють як державні, так і приватні вищі навчальні заклади (табл. 2).

Таблиця 2

Склад і структура студентів ВНЗ України

Навчальний рік	Усього студентів, тис. осіб	На 10 тис. населення, осіб	Державні ВНЗ		Приватні ВНЗ	
			тис. осіб	% до загальної кількості	тис. осіб	% до загальної кількості
1995/96	1540,5	300	1469,4	96	71,1	4
2000/01	1930,9	392	1770,9	91	160,1	6
2005/06	2709,2	578	2310,1	85	399,1	15
2007/08	2813,8	606	2380,01	85	433,4	15
2008/09	2763,9	599	2348,2	85	415,6	15
2009/10	2599,4	566	2243,7	86	355,8	14
2010/11	2491,3	544	2184,4	87	309,9	13
2011/12	2311,6	507	2042,8	88	268,8	12

Джерело: [6, с.8–10].

В Україні активно розвивається система приватних вищих навчальних закладів. У 2011/12 н.р. їх було 185. Це можна пояснити об'єктивними економічними процесами, пов'язаними з розвитком ринкових відносин, їх активним упровадженням в освітню сферу. Проте освіта в Україні і багато втратила, зокрема високий статус „професор”, „науковець”, „викладач вищого навчального закладу”, освітянина в цілому. Ми почали втрачати якість освіти, якість підготовки кадрів. Тобто в нашій державі створена надзвичайно широка мережа вищих навчальних закладів, яка не підкріплена відповідною ресурсною базою, зокрема, матеріально-технічною, кадровим потенціалом і як результат цього високою якістю підготовки кадрів.

Як видно із табл. 3, зменшення студентів вищих навчальних закладів спостерігається як у державних, так і в приватних. У деякій мірі на цих показниках позначається і розвиток закордонної освіти, яка стає все більш популярною серед молоді. Нині вищу освіту в інших державах здобуває 65 тис. молодих українців. Зрозуміло, що кількість іноземних студентів свідчить у певній мірі і про якість освіти в тій чи іншій країні. У ВНЗ всіх рівнів акредитації України на початок 2011/12 н.р. навчалось 43,0 тис. студентів із числа іноземних громадян. Найбільшу кількість останніх представляла молодь Туркменістану (16,0%), понад 10% складали представники Китаю, 7% – Росії (рис. 3).

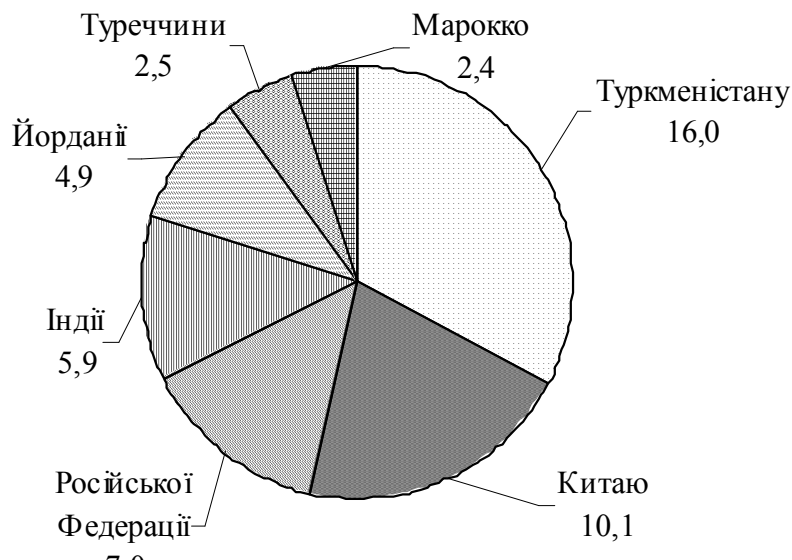

Рис. 3. Іноземні студенти українських вишів – представники різних країн 2011/12 н. р., %

Іноземні студенти складають 1,8% загальної чисельності студентів ВНЗ України. Це дуже мало. Їх значно більше у наших західних сусідів. Адже попит на вищу освіту, отримувану в іншій країні останнім часом, має тенденцію до зростання. За підрахунками спеціалістів, у 2025 р. у світі в інших країнах вищу освіту отримували 7,2-7,3 млн. осіб [5, с. 29]. Головними критеріями зростання транс-кордонної освіти є забезпечення високих освітніх послуг та їх реальна конкурентноздатність. В Україні розширити аудиторії іноземних студентів можна перш за все шляхом підвищення якості освіти. Численні результати, у тому числі наші, свідчать, що якість освіти, підготовки кадрів у державних вищих навчальних закладах значно вища, ніж у приватних. Останні у 5-6 разів є меншими від державних. Зрозуміло, що в таких невеликих вищах немає такої можливості для створення якісного освітнього середовища. Приватні вищі навчальні заклади не мають достатньої кількості штатних висококваліфікованих кадрів.

Сьогодні не лише роботодавці, а й викладачі визнають, що якість знань, освіти в цілому знизилась. Варто зазначити, що на це вплинуло багато чинників, у тому числі і низький життєвий рівень населення, зниження показників, що характеризують стан здоров'я тих, хто навчається. Як стверджують результати досліджень В. Базарного, нині лише 5% випускників загальноосвітніх шкіл є практично здоровими, 40% – мають хронічні хвороби, 50% – морфологічні відхилення, 80% – нервово-психологічні розлади. При цьому кожні 10 років поширеність захворювань серед дітей і підлітків зростає на 10-15%. Значна частина патологій появляється саме під час навчання [1, с.3–9]. До речі, як зазначає генеральний секретар Європейської асоціації університетів Андріс Барблан, останнім часом якість освіти стала відносним поняттям, особливо в диверсифікованому світі. Якість вищої освіти є поняттям, що характеризується чисельними аспектами, і в значній мірі залежить від контекстуальних рамок даної системи, інституціональних завдань чи умов і норм у певній дисципліні, зазначається в Програмному документі ЮНЕСКО „Реформування і розвиток вищої освіти”. Усе вищезазначене свідчить про те, наскільки важливою є необхідність забезпечення високої якості освіти. Успішне вирішення її, на наш погляд, неможливо без:

- формування інноваційних вищих навчальних закладів як каталізаторів інноваційного розвитку;
- врахування зростання конкуренції на ринку освітніх послуг, стимулюючого пошук сталих конкурентних позицій, особливо в сучасних умовах демографічного спаду, зниження контингенту студентів;
- збільшення потреби у випусках вищих навчальних закладів підприємств й організацій, появи в них зацікавленості у фінансуванні підготовки спеціалістів „під замовлення”;
- перетворення освіти у перспективний і динамічно розвиваючий сегмент діяльності ВНЗ;
- збільшення державних завдань на підготовку спеціалістів, їх розміщення у вищих навчальних закладах, у тому числі на конкурентній, ринковій основі;
- вдосконалення системи управління, озброївшись новими ринковими знаннями, сучасними технологіями та методами планування, ефективного використання ресурсів. Основна увага при цьому має бути зосереджена на вдосконаленні управління системою освіти на всіх рівнях. А це, в свою чергу, потребує уточнення „проблемного поля”, в якому діють освітні заклади; вироблення нової парадигми забезпечення високої якості освіти.

Підвищенню якості освіти значна увага надається практично в усіх розвинених країнах. Вивчення цього досвіду допоможе і нашій країні зробити у цьому плані значний крок уперед. Скажімо, в Сінгапурі розроблена макроекономічна стратегія „від економіки виживання та освіти, направленої на виживання” до „стабільного розвитку через освіту, націлену на ефективність” і до економіки, заснованої на знаннях, через освіту, направлену на розвиток здібностей. Нині ця країна своєю метою має побудову індивідуалізованої, адаптованої системи освіти та дотримання стратегії „Думаюча школа, освічена нація”. Близькі до цього є підходи до розвитку освіти в Гонконзі, де девізом діяльності освітніх закладів є „навчання для життя, навчання в житті”.

Як свідчить досвід вищезазначених країн, у них велика увага приділяється забезпеченню престижу професії вчителя. Приміром, у Південній Кореї уже не одне десятиріччя одним із головних завдань є залучення талановитих людей в освітню сферу, використовуючи для цього перш за все високий рівень оплати праці. В цій країні освіта постійно вдосконалюється. Разом із тим 90% учнів

початкової школи займаються приватним репетиторством.

В Японії досить поширеною є практика розробки плану уроку певною групою вчителів, які потім присутні на уроці. Тобто тут освітня сфера побудована таким чином, щоб перш за все вчителі отримували нові знання, вдосконалювали методику викладання протягом усієї професійної діяльності. Інтенсивно в цій країні працюють і учні, які вечорами відвідують так звані „інтенсиви” – знамениті японські джуку. Таким чином вони підвищують свої шанси на вступ до найпрестижнішого університету [10].

Підвищенню якості підготовки фахівців сприяє зв'язок освіти з наукою, який забезпечує певну фундаментальну наукову підготовку, формує у вищих випереджувальні знання, які в майбутньому дозволять фахівцю активно в своїй сфері діяльності використовувати науково-технічний прогрес.

Наука завжди випереджає виробництво, забезпечує впровадження нових технологій. У підготовці необхідних конкурентноздатних кадрів важлива роль покладається на роботодавців, які мають брати активну участь в розробці стандартів якості підготовки кадрів перш за все для своїх виробництв. Це має бути практика взаємин фірм і провідних університетів, яка притаманна США. До речі, тут поширеною є практика підготовки кадрів за рахунок певної фірми. Студент, по-перше, знає своє майбутнє місце роботи; по-друге, отримує серйозну мотивацію для старанного навчання у ВНЗ, по-третє, відповідає за результати своєї діяльності. В свою чергу, роботодавець, бажаючи отримати висококласного фахівця, бере активну участь у зміцненні матеріально-технічної бази ВНЗ.

Це, в свою чергу, потребує покращення фінансового забезпечення як освіти в цілому, так і вищої, зокрема. Фінансування освіти в Україні до 2010 р. мало тенденцію до зростання (табл. 2). Проте в 2010 р. відбулось скорочення частки загальних видатків на освіту, а в 2011 р. – і питомої ваги, й абсолютної величини. Основним джерелом фінансування освіти України, як свідчить статистика, є державне. До цього часу несуттєвими є фінансування розвитку освіти юридичними особами, тобто підприємствами та організаціями.

Серед причин такої ситуації є:

- відсутність в Україні достатньої кількості високотехнологічних підприємств – основних споживачів висококваліфікованих кадрів;
- ринкові механізми, які функціонують не в повній мірі;
- відсутність фінансування освіти шляхом податкового стимулювання як споживачів освітніх послуг, так і інвесторів.

Таблиця 3

Динаміка фінансування освіти в Україні

Показник	Загальні видатки, млн. грн.	Видатки у % до		Видатки на окремі підгалузі, % до видатків по галузі	Загальні видатки до зведеного бюджету, млн. грн.	Видатки у % до	
		Загальних видатків	ВВП			Загальних видатків	ВВП
на освіту в цілому	2000					2009	
	7085,5	14,7	4,2	100	66773,6	21,7	7,3
у т. ч. на вищу освіту	2285,5	4,7	1,3	32,3	20966,3	6,8	2,3
Всього на освіту	2005					2010	
	26801,8	18,1	6,1	100	79826,0	21,1	7,3
у т. ч. на вищу освіту	7934,1	5,7	1,8	29,6	24998	6,6	2,3
Всього на освіту	2008					2011	
	60959	19,7	6,4	100	60346,9	21,0	6,2
У т. ч. на вищу освіту	18552,9	6,0	2,0	30,4	18667,1	6,5	1,9

Джерело: [6, с. 3].

Як видно із табл. 3, останнім часом спостерігається, на жаль, зменшення фінансового забезпечення освітньої сфери в цілому і вищої, зокрема. Це не може негативно не позначитись на якісних параметрах. Недостатнє фінансування негативно позначається на фундаментальності досліджень,

на інноваційній діяльності вишів тощо.

Подоланню цих негативних явищ може сприяти формування університетських округів. Як свідчить досвід інших країн, зокрема, країн Західної Європи, створення таких округів суттєво підвищує рівень інноваційності не лише освітньої сфери, а й економіки в цілому, перш за все у межах округу.

Збільшення фінансового забезпечення зумовить і зростання обсягів освітніх послуг. Щоправда, останньому сприяє й:

- розширення освітнього ландшафту за рахунок активізації франчайзингу (надання зарубіжному провайдеру (освітньому закладу, юридичній особі) виключних прав на здійснення власної освітньої програми за рубежом;
- укладання валідаційних узгоджень (освітня програма здійснювана за рубежом національним провайдером без утворення нової юридичної особи, по закінченню якої видається диплом зарубіжного вищого навчального закладу – постачальника даної програми;
- складання корпоративних угод – провайдер освітньої програми здійснює власні освітні програми, включаючи й програми, реалізовані за кордоном виключно для корпоративних потреб.

Тобто, вдосконалюючи систему підготовки кадрів, слід урахувати зарубіжний досвід, глобалізаційні процеси, що відбуваються у світі, позитивний і негативний вплив на цей процес; формування потреби в освітніх послугах; вплив інформаційної складової у забезпеченні стратегічних напрямів освітнього сталого розвитку.

Для забезпечення покращення підготовки кадрів необхідним, на наш погляд, є:

- навчання компетентних фахівців для роботи в умовах нових виробничих парадигм, що базуються на знаннях та їх прикладному використанні;
- участь представників соціальних партнерів в управлінні вищими навчальними закладами;
- створення необхідних умов для спільної роботи щодо навчання майбутніх фахівців;
- формування освітнього середовища;
- участь соціальних партнерів в оцінюванні, атестації та акредитації освітніх закладів;
- формування компенсуючих програм;
- посилення функції прогнозування, у тому числі, з метою розвитку підприємницьких навиків тощо.

ВИСНОВОК

Таким чином, для підвищення ролі освіти у забезпеченні сталого економічного розвитку необхідно постійно її модернізувати, оновлювати. Останнє передбачає:

- необхідність здійснення глибокого та точного аналізу не лише фінансово-економічного стану освітньої сфери, а й ринку відповідних послуг;

- обґрунтування вибору та стратегічних напрямів розвитку освіти. Освічене суспільство та якість людського капіталу є тією основою, що дозволить в кінцевому рахунку забезпечити поступальний, сталий соціальний розвиток в усіх напрямках. Тому серед основних завдань освіти в цілому і вищої, зокрема, є:

- повернення їх фундаментальності;
- забезпечення високого рівня підготовки кадрів;
- покращення доступності якісної освіти;
- встановлення тісних контактів між усіма ланками освіти.

Все це, на наш погляд, сприятиме сталому економічному та соціальному розвитку країни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Базарный В.Ф. К механизму расчеловечивания человека / В.Ф. Базарный // Школьные технологии. 1998. — №1. — С. 3—9.
2. Гаращук О.В. Якісна освіта — запорука економічного зростання та розвитку / О.В. Гаращук, В.І. Куденко // Економіка Криму. ТНУ імені В.І. Вернадського. Симферополь. 2012 — №1(38). — С. 141—146.

3. Комплексна програма „Освіта для сталого розвитку на період 2009-2015 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: [http://www.ippodp.ua/.../096_наказ % 20 МОН % 20 сталий % розвиток.doc](http://www.ippodp.ua/.../096_наказ%20МОН%20сталий%20розвиток.doc)
4. Куценко В.І. Сталий розвиток: стратегія і тактика формування через призму соціогуманітарної сфери / Куценко В.І.; за наук. ред. д.г.-м.н., проф. С.О. Лизуна / Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України». — К.: ДУ ІЕПСР НАН України, 2012. — 168 с.
5. Лукичев Г.А. Трансграничное образование / Г.А. Лукичев // Вища школа — 2004. — №4. — С. 29.
6. Освітні показники діяльності вищих навчальних закладів України на початок 2011/12 навчального року // Вища школа. — 2012. — №5. — С. 66—67.
7. Статистичний щорічник України за 2011 рік. К.: Державна служба статистики України, 2012. — С. 390.
8. Томилин О.Б. Образовательные технологии формирования компетенций в системе высшего профессионального образования / О.Б. Томилин, А.В. Бриттов, С.И. Демкина // Университетское управление: практика и анализ. 2005. — №1(34). — С. 112—123.
9. Хуторской А.В. Ключевые компетенции как компонент личностно-ориентированной парадигмы образования / А.В. Хуторской // Народное образование. 2003. — №2. — С.58—64.
10. Fendby, 2012? Tigerhead, snake tails. Ching today: How it got there and where is it heading. L. ^ Simon E Schuster

УДК 001.89:005.342

ИННОВАЦИОННЫЙ ПУТЬ РАЗВИТИЯ СТРАНЫ: ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ

Нагорская М.Н.

Исследуются вопросы, связанные с развитием науки, как главного движителя прогресса. Обеспечение инновационного пути развития страны рассматривается с позиций безусловного, увеличения финансирования на науку, восстановления научных лабораторий при кафедрах ВУЗов.

Ключевые слова: инновационная политика, инновационная модель развития, развитие науки, научный потенциал.

Активная инновационная политика государства является главным фактором, обеспечивающим социально-экономическое развитие страны. В первую очередь это связано с внедрением новых научных разработок, влияющих на конкурентоспособность отечественного производства, выпускаемой продукции и, в целом, экономики страны. Эти вопросы в различных ракурсах исследуются учеными и освещаются в специальной литературе, однако имеет место много проблем, решение которых требуют системного подхода и обоснования.

Инновационная модель развития Украины нашла отражение в законе «Про інноваційну діяльність» (1). Ученые инновационную деятельность рассматривают на разных иерархических уровнях. На макроуровне такими учеными, как Чухно А.А., Гальчинский А.С., Геец В.М. рассматриваются возможности и необходимость инвестиционно-инновационной модели развития национальной экономики [2,3]. Реализацию инновационной политики государства Ткаченко В.Г. и Богачев В.И. предлагают путем создания кластеров [4].

Исследование проблем управления инновационным развитием на микроуровне проведены Ильяшенко С.М. [5], финансирования инновационной деятельности предприятия Чемодуровым А.М. [6]. Все это свидетельствует о разностороннем подходе к изучению инновационного пути развития, свидетельствует об актуальности данного исследования.